

Појавене XI.

ВЛАДЫКА-ТА и **МАРГИОЛА** сами. (*Съдѣтъ*).

Маргиола (*весело*).

Азъ имамъ да ти обадыжъ једнѣ голѣма радость:
мѣжъ ми ще трѣгне за Свищовъ.

Владыка-та (*подскача изъ веднѣшиѣ отъ мѣсто-то си, като че го је боднѣло нѣщо, и малко остава да подлудѣи отъ радость*).

Наистинѣ? Кога? На много врѣме?

Маргиола.

Той не отколѣ излѣзе, и нѣмаше врѣме да ми говори по много. Каза ми само, че утрѣ ще трѣгне.

Владыка-та.

О, каква радость

Маргиола (*сърдито*).

Да отиде, че да са невиди, вѣлцы-ти по пѣть-тъ да го изѣдѣтъ.

Владыка-та.

О, какво добро бы было! Тога-сь вѣче...
(*маха рѣцѣ-тъ си, и са види, че иска да рѣче, че тогава вѣче денѣмъ и ношѣмъ ще кысне у тѣхъ*).